

ning Folketingstidende tillæg B. sp. 609, 2. behandling Folketingstidende sp. 4455, tillægsbetænkning Folketingstidende tillæg B. sp. 639 og 751, 3. behandling Folketingstidende sp. 4872 og 5063). Der foreligger nu en ny betænkning om adgang til svangerskabsafbrydelse (Betænkning nr. 522, 1969). Nærværende forslag har samme generelle sigte som en i betænkningen optaget mindretalsudtalelse.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Den foreslåede nye § 1 indeholder forslagets hovedregel, at en kvinde efter rådgivning frit, hvis hun ønsker det, kan få sit svangerskab afbrudt.

Til nr. 2.

Den foreslåede nye § 2 omhandler de betingelser, som samfundet stiller, for at kvinden i henhold til forslagets § 1, nr. 1, kan få sit ønske om svangerskabsafbrydelse opfyldt.

Svangerskab, der er opstået efter overgreb mod kvinden eller ved anden ulovlig handling, indgår under denne paragraf, og den særlige, etiske indikation opretholdes ikke særskilt. Der er her især taget hensyn til, at dokumentation af en kriminel handling kan tage for lang tid i forhold til indgrebets rimelige frister. En rådgivning vil i øvrigt ofte netop i disse tilfælde være ønskelig. De nævnte tilfælde må dog gøre krav på, at særlige hensyn kan tages.

Den i stk. 1 fastsatte tidsfrist er en indskrænkning af nugældende frister. Indskrænkningen er bl. a. muliggjort ved, at mødrehjælpsinstitutionen ikke skal foretage de i gældende lov nævnte undersøgelser og en samrådsbeslutning kun kræves i undtagelsestilfælde.

Stk. 2, nr. 1, erstatter den i gældende lovs § 3 fastsatte fremgangsmåde.

Stk. 2, nr. 2, 3 og 4, svarer til gældende lovs § 2, dog med enkelte ændringer og tilføjelser.

ad stk. 2, nr. 1. Mødrehjælpen må fastsætte nærmere retningslinjer for den her angivne orientering. Den bør dog også omfatte oplysning om svangerskabsforebyggende midler. Der må være

adgang til, at den lægelige rådgivning også kan omfatte psykiatrisk bistand. Samtidig med dette forslags gennemførelse må loven om mødrehjælpsinstitutioner revideres, sådan at den bringes i overensstemmelse med forslaget.

ad stk. 2, nr. 2. I andet punktum fastsættes det, at kvindens samtykke er nødvendigt til svangerskabsafbrydelse, selv om hun er undergivet forældremyndighed. Dette kan siges at være en undtagelse fra myndighedslovens regel om, at forældremyndighedsindehaveren er beføjet til at træffe bestemmelse om barnets personlige anliggender, selv om denne lov givetvis ikke har tænkt på en adgang til fri svangerskabsafbrydelse.

ad stk. 2, nr. 3. Bestemmelsen dækker delvis den såkaldte eugeniske indikation. Svangerskabsafbrydelse efter eugenisk indikation i øvrigt kan ske efter bestemmelserne i stk. 2, nr. 1, og kan efter omstændighederne kræve særlige hensyn.

Til nr. 3.

Den foreslåede nye § 3, stk. 1, svarer til gældende lovs § 3, stk. 1.

Den foreslåede nye § 3, stk. 2, er en ændring af gældende lovs § 3, stk. 2. Særligt skal fremhæves, at kvinden, medmindre ganske særlige omstændigheder taler herimod, skal give sygehusets overlæge sit samtykke til svangerskabsafbrydelsen.

Til nr. 8.

Forslaget indeholder bestemmelse om, at udgifterne ved svangerskabsafbrydelsen bør dækkes efter de gældende regler for almindelig sygdomsbehandling. Dette er motiveret med, at det anses for ønskværdigt, at alle kvinder uanset økonomiske vilkår lader sig underkaste den lægeligt mest forsvarlige behandling på sygehus, fremfor at indgrebet foretages på ukvalificeret vis. Ligeledes anses det for ønskværdigt, at et abortindgreb af sygehus- og sundhedsvæsen behandles efter de regler, der er gældende for sygdomsbehandling.

Til nr. 9.

Da det må anses for nødvendigt, at oplysningsarbejdet om svangerskabsforebyggelse udbygges, bestemmes det, at der ydes fuld refusion over de årlige finanslove.